

עפ"א (תל אביב) 36617-02-16 - איתן כוכבי נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 36617-02-16 ישראל ואח' נ' כוכבי
עפ"א 58448-02-16 כוכבי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 51653-04-15 חע"מ

בפני כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
המערער/המשיב שכנגד איתן כוכבי

נגד
המשיב/המערער שכנגד
1. מדינת ישראל
2. עיריית רמת גן.

פסק - דין

בפני שני ערעורים מאוחדים, האחד ערעור שהגיש המערער על הכרעת הדין של בית המשפט לעניינים מקומיים ברמת גן מיום 18.1.2016, לפיה הורשע המערער בעבירה של חניית רכב על מדרכה שלא במקום שהוסדר להעמדת רכב וחנייתו, בהתאם להוראות סעיף 5(ה)3 לחוק העזר לרמת גן (העמדת רכב וחנייתו) התש"מ - 1980 (להלן: "**חוק העזר**").

הערעור שכנגד הוגש על ידי המאשימה נגד קולת העונש שגזר בית משפט קמא על המערער/משיב, קנס בסך 250 ₪.

השתלשלות העניינים:

המערער הודיע למאשימה כי ברצונו להישפט והוגש נגדו כתב אישום אשר ייחס לו הפרה של הוראות סעיף 5(ה)3 לחוק בכך, שהחנה על המדרכה שלא כדין גרור שבבעלותו. בית משפט, לאחר שמיעת ראיות, קבע כי הוכח בפניו שהגרור חנה על מדרכה, לאור מבחני המיקום והייעוד וכי המערער לא הוכיח כל זיקת בעלות לבניין ואף לא הוכיח שהמדרכה נשוא הדיון, נכללת ברכוש המשותף של הבניין דנן.

עוד נקבע כי המערער לא טען ולא הוכיח כי הוא זכאי לסגור או לחסום את מתחם המדרכה.

כאמור, המערער הורשע בעבירה נשוא הדיון, ובית משפט קמא הטיל עליו קנס בסך 250 ₪ לאחר

שהתרשם, כי המערער ניהל את משפטו "מתוך תחושה שהצדק עמו..."

להלן טענות המערער בקליפת אגוז:

1. טעה בית משפט קמא כאשר קבע כי המערער לא הוכיח שהמדרכה נכללת ברכוש המשותף של הבית המשותף.
2. טעה בית משפט קמא כאשר קבע, כי המערער לא הוכיח זיקת בעלות לדירה ו/או חנות בבניין דנן.
3. בית משפט קמא פסק בניגוד לפסק הדין המנחה שניתן בבית משפט המחוזי מרכז עפ"א 5584/08/10 במחלוקת זהה למחלוקת נשוא הדין.

ב"כ המאשימה טוענת כדלקמן:

1. אין מחלוקת כי הגרור חנה על מדרכה. הוכח כי מדובר בדרך ובמדרכה המצויים בתחום שיפוטה של עיריית רמת גן, ולעיריה סמכות לאכוף חוקי עזר במקום זה.
2. בטיעונים לעונש עתרה המאשימה להשית על המערער כפל קנס המקור (סך של 1,000 ₪), והמערער עתר להעמיד הקנס על קנס המקור (500 ₪). בית משפט קמא גזר על המערער 250 ₪, סכום שהוא נמוך מקנס המקור הקבוע בחוק, ואשר התבקש על ידי המערער עצמו.
3. הקנס שהוטל על המערער חורג לקולא באופן בלתי סביר מרמת הענישה במקרים כגון דא.

דין והכרעה:

כבר עתה ייאמר כי דין הערעור על הכרעת הדין להידחות.

בית משפט קמא אימץ את עדות הפקח אשר ערך את הדו"ח, כאשר ראה את הגרור חונה על המדרכה. לבית משפט קמא הוגשו צילומים ובית משפט ציין כי הללו מזימים את גרסת המערער לפיה, החנה את הגרור מתחת למרפסת ביתו.

כן הוצגה מפה ת/2, המלמדת על כך שהמקום בו חנה המערער הינו דרך/מדרכה המצויה בתחום שיפוטה של עיריית רמת גן. באשר לטענה כי לא הוכח כי העיריה הכריזה על המקום כדרך, כידוע, קיימת חזקת התקינות של פעולות הרשות לרבות רישומים המצויים במסמכי הרשות.

זאת ועוד, לפי סעיף 14 לחוק העזר העירוני רשאי פקח להיכנס לכל מקום חניה, גם למקום חניה פרטי ולבדוק אם קוימו הוראות חוק העזר לעניין החניה.

שמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בחומר הראיות, ושוכנעתי כי מסקנותיו של בית משפט קמא מבוססות היטב על חומר הראיות. מדובר במדרכה שרשומה במסמכי העיריה כדרך, ואשר נסללה על ידי המשיבה. על כך אין מחלוקת.

ברע"פ 6723/05, בשונה מהמקרה שלפנינו, השטח היה בבעלות פרטית של המערער באותו תיק.

זאת ועוד, המערער לא הוכיח כי הוא רשאי לחסום את מתחם המדרכה או חלק ממנו, אין לו היתר לחניה על מדרכה, ולכן אין כל אינדיקציה כי אין מדובר ברחוב או במדרכה שהציבור רשאי לעשות בו

שימוש.

במקרה דנן, חניית הגרור על המדרכה מונעת מהולכי רגל להלך על המדרכה ללא הפרעה, וזאת גם אם מדובר במדרכה רחבה, כטענת המערער.

יתר על כן, יש ממש בטענת ב"כ המשיבה. אכן יש צורך לאזן בין ההגנה על זכות הקניין לבין חופש התנועה של ציבור הולכי הרגל, וזאת כאשר קיימת זיקת הנאה לטובת הציבור. לאחר שהמדרכה אושרה כדרך, יש זיקת הנאה לציבור הולכי הרגל על המדרכה, וזיקה זו גוברת במקרה זה על זכות הקניין (למרות שזכות הקניין, כאמור לא הוכחה על המדרכה). (ראו: פרשת אגדי רע"פ 6795/93).

לאור כל האמור לעיל, לא מצאתי כי נפלה טעות בהכרעת הדין של בית משפט קמא, המחייבת את התערבות ערכאת הערעור, ואני דוחה את הערעור עליה.

לענין הערעור על גזר הדין:

אכן יש ממש בטענת המאשימה. הקנס שהוטל על המשיב, שהוא מחצית מקנס המקור, מופרז ביותר לקולא. אין מדובר כלל בקנס ראוי, מידתי וסביר שיש בו כדי להרתיע את המערער ועברייני חניה פוטנציאליים. (ראו: עפ"א 80002/05 עירית ת"א נ' חכם דורית).

אשר על כן, אני מקבלת את ערעור המאשימה/המערער, על קולת העונש.

הלכה פסוקה היא כי ערכאת הערעור איננה ממצה את הדין עם משיבים, רק מטעם זה אינני מקבלת את עתירת המאשימה לגזור על המשיב כפל קנס המקור.

אשר על כן, אני מקבלת את הערעור על גזר הדין ומטילה על המשיב קנס בסך 500 ₪. מסכום זה ישולם כל סכום, אם שולם על חשבון הקנס. על המשיב לשלם קנס זה תוך 30 יום מהיום.

ניתנה בהיעדר בלשכתי היום ה' ניסן תשע"ו,

.13/04/2016

מרים סוקולוב , שופטת עמיתה